

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **J.K.**, DIČ: [REDACTED] se sídlem [REDACTED], zastoupeného Ing. Bc. Silvií Žákovou, daňovou poradkyní, se sídlem Pod Holým vrchem 308, Česká Lípa, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. 12572/14/5000-14402-704389,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 5. 2014, č. j. 12572/14/5000-14402-704389, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územního pracoviště v České Lípě, ze dne 14. 10. 2013, č. j. 1033791/13/2602-24400-507411 (platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně).

Žalobce nejprve konstatoval, že dne 6. 5. 2013 podal dílčí přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013 na částku 26 Kč v souladu s § 13a odst. 1 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), kde je institut dílčího daňového přiznání vymezen. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), pojem dílčí daňové přiznání nezná a taxativně vymezuje v § 250 odst. 1 pouze daňové přiznání a dodatečné daňové přiznání, případně hlášení, vyúčtování, následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování. Dle žalobce se jedná o taxativní výčet, a pokud správní orgány uložily pokutu za opožděné podání dílčího daňového přiznání, postupovaly nad rámec zákonné povinnosti. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že dílčí daňové přiznání k dani z nemovitostí je vlastně řádné daňové přiznání. Tento právní názor není v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněn, žalovaný se nijak nevypořádal s tím, že zákonodárce v zákoně o dani z nemovitostí zavedl vedle daňového přiznání i dílčí daňové přiznání,

a to jako dvě odlišné formy přiznání. Žalobce je přesvědčen, že pokud zákonodárce rozlišuje pojmy daňové přiznání, dílčí daňové přiznání, dodatečné daňové přiznání, hlášení, následné hlášení, vyúčtování a dodatečné vyúčtování, nemohou správní orgány tyto pojmy zaměňovat. Žalobce také tvrdil, že pokuta ve výši 183 násobku daňové povinnosti, které se týkalo jeho opomenutí, je nespravedlivá a v rozporu s dobrými mravy. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a požadoval přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a zdůraznil, že pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí vznikající daňovému subjektu obligatorně přímo ze zákona, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, tj. nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním delší než 5 pracovních dnů. Výše pokuty resp. způsob jejího výpočtu vyplývá z § 250 odst. 1 až odst. 5 daňového řádu. Platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně, kterým je pokuta za pozdní podání daňového tvrzení, popř. z důvodu, že toto nebylo podáno vůbec, uložena, je deklaratorním rozhodnutím, kterým je daňovému subjektu fakticky pouze oznamována výše pokuty. Pokuta za pozdní podání daňového přiznání k dani z nemovitostí na rok 2013, resp. dílčího daňového přiznání k dani z nemovitostí na rok 2013, i její výše byla dle žalovaného žalobci uložena zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Žalobce nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 14. 2. 2012 nemovitost v katastrálním území ■■■- pozemek p. č. ■■■, ostatní plocha o výměře 63 m². Vzhledem k této skutečnosti došlo u žalobce pro zdaňovací období roku 2013 ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně z nemovitostí a vznikla mu tak povinnost podat do 31. 1. 2013 daňové přiznání, popř. dílčí daňové přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013. Daňové přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013, resp. dílčí daňové přiznání, bylo žalobcem podáno až dne 6. 5. 2013. Platebním výměrem na daň z nemovitostí na rok 2013 ze dne 25. 7. 2013 č. j. 932539/13/2602-24400-507411, byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí na uvedené zdaňovací období v celkové výši 108 154 Kč. Platebním výměrem na pokutu za opožděné tvrzení daně ze dne 14. 10. 2013, č. j. 1033791/13/2602-24400-507411, byla žalobci uložena pokuta za opožděné tvrzení daně z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013 ve výši 4 759 Kč. Žalobce se proti platebnímu výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně odvolal a v odvolání uváděl prakticky shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce se v roce 2012 stal vlastníkem další nemovitosti, čímž mu vznikla povinnost přiznat tuto nemovitost v daňovém přiznání ve lhůtě do 31. 1. 2013 dle § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitostí. Vysvětlil, že daň lze přiznat buď podáním daňového přiznání, nebo podáním dílčího daňového přiznání. Dílčí daňové přiznání k dani z nemovitostí je řádné daňové přiznání se sníženou administrativní náročností, umožňující poplatníkům daně z nemovitostí, kteří v některém z předchozích zdaňovacích období již podali daňové přiznání k dani z nemovitostí, a ve srovnání s předchozím zdaňovacím

obdobím u nich došlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně, podat zkrácené řádné daňové přiznání, tzv. „dílčí“, ve kterém uvedou jen nastalé změny a výpočet celkové daně. Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoli měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů ve výši 0,05% stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5% stanovené daně. Daňové přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013 bylo žalobcem podáno dne 6. 5. 2013, tedy 88 dnů po stanovené lhůtě. Výše daně z nemovitostí na rok 2013 stanovené platebním výměrem ze dne 25. 7. 2013, č. j. 932539/13/2602-24400-507411, činila 108 154 Kč a tato částka se stala v souladu s § 250 daňového řádu základem pro výpočet pokuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporu o skutkových zjištěních. Je nesporné, že pro zdaňovací období roku 2013 došlo u žalobce ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně z nemovitostí, neboť v průběhu roku 2012 nabytí vlastnictví k další nemovitosti. Byl proto povinen ve smyslu § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitostí podat ve lhůtě do 31. 1. 2013 daňové přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013, popř. dílčí daňové přiznání k dani z nemovitostí. Žalobce nečiní sporným, že dílčí přiznání k dani z nemovitostí podal po uplynutí zákonné lhůty dne 6. 5. 2013.

Podstatou žaloby je posouzení právní otázky, zda i v případě pozdního podání dílčího daňového přiznání k dani z nemovitostí lze aplikovat § 250 daňového řádu a uložit pokutu za opožděné tvrzení daně.

Dle § 13a odst. 1 zákona o dani z nemovitostí *daňové přiznání je poplatník povinen podat příslušnému správci daně do 31. ledna zdaňovacího období. Daňové přiznání se nepodává, pokud je poplatník podal v některém z předchozích zdaňovacích období nebo daň byla vyměřena či doměřena v některém z předchozích zdaňovacích období z moci úřední a ve srovnání s tímto předchozím zdaňovacím obdobím nedošlo ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně. V tomto případě se daň vyměří ve výši poslední známé daně a za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí poplatníkovi se považuje 31. leden zdaňovacího období; správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, platební výměr nemusí obsahovat odůvodnění, založí se do spisu a nelze se proti němu odvolat. Na žádost daňového subjektu mu správce daně zašle stejnopis platebního výměru, a to do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel. Dojde-li ve srovnání s předchozím zdaňovacím obdobím ke změně okolností rozhodných pro vyměření daně nebo ke změně v osobě poplatníka, je poplatník povinen daň do 31. ledna zdaňovacího období přiznat; v těchto případech lze daň přiznat buď podáním daňového přiznání nebo podáním dílčího daňového přiznání. V dílčím daňovém přiznání poplatník uvede jen nastalé změny a výpočet celkové daně.*

Dle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*

Z citované právní úpravy je zřejmé, že pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí vznikající daňovému subjektu obligatorně přímo ze zákona, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti – tj. nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním delší než 5 pracovních dnů. Výše pokuty, respektive způsob jejího výpočtu vyplývá rovněž přímo ze zákona, a sice z § 250 odst. 1 až 5 daňového řádu. Správce daně tak nemá prostor pro správní uvážení v dané věci a nelze tedy ani uvažovat o tom, že by uložil pokutu v rozporu s dobrými mravy. Platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně, kterým je pokuta za pozdní podání daňového tvrzení, je toliko deklaratorním rozhodnutím, kterým je daňovému subjektu fakticky toliko oznamována výše pokuty.

Soud souhlasí s žalovaným, že i na dílčí daňové přiznání musí být pohlíženo, jako na řádné daňové přiznání. Smyslem a účelem zavedení této formy daňového přiznání je pouze eliminování administrativní zátěže daňových subjektů. Soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by na pozdní podání dílčího daňového přiznání nemělo dopadat ustanovení § 250 odst. 1 daňového řádu. Pokuta za opožděné tvrzení daně je novým sankčním institutem daňového řádu, který nabyl účinnosti 1. 1. 2011. Cílem sankce není nahradit způsobenou škodu, ale pouze potrestat daňový subjekt z důvodu, že řádně nenesl své břemeno tvrzení. Je zřejmé, že se jedná o sankci, jež se váže na běh lhůt a plní represivní funkci. Správce daně o pokutě a její výši vydává samostatný platební výměr, což je jeho obligatorní povinností v každém případě, kdy se daňový subjekt dostane, jako v projednávaném případě, do prodlení s plněním povinnosti daňového tvrzení, které bude delší než 5 pracovních dnů.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. září 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu